

Снежана Минић

ЈЕДНОМИНУТНИ ЗАПИСИ О КИШИ И ОСТАЛОМ

1.

Влажност. Осећај влаге. Влага у устима, у ваздуху. Вода која у капљицама пада по нама. Ветар. Много капљица. Затим јача киша. Као да неко полива воду по вама из непосредне близине. Не знам да ли волим кишу. Киша сваки дан. И кишобран сваки дан. Навлачим капуљачу. Хладна киша. Покисло одело, слепљено уз тело, друга кожа, слузокожа, могу да замислим да пређем у неко друго стање живота. Склупчати се у пужеву кућицу. Лагано кренути улицом. Растворити се.

2.

У парку опало лишће раширило се по трави. Невероватне боје: рујно, жуто, црвено, жуто-сиво, жуто-зелено, зелено-сиво, неописиве боје које су сваки пут за нијансу другачије. Сваки лист у другој боји чини мале покрете и окреће се према светлости. Мокро. Мокра, жута светлост.

Невидљива киша у ваздуху. Не пада, али кишни вео је свуда око нас. Ми смо њиме обавијени. Мокри и покисли не обраћамо пажњу на маглу.

3.

Деда је волео да обује своје полудубоке ципеле, зване кримке, и хода по њивама док пада киша. Тада је био у стању да примети како жито расте, како печурке шуште док расту из лишћа у

шуми. Волео је кишу. Киша је била дажд, један од паганских богова за сваки дан. Сада она-он удара о прозор. Прислоним нос уз окно. Замагли се стакло, сасвим мала водена зрнца спуштају се наниже.

4.

(Идемо кроз маглу, написао је песник, живот цео нам у томе прође...) Киша. Жаба. Блато. Глисте. Пужеви у башти. *Rainy day in June*. Грмљавина. Све црно-бело и нестварно. Понављање те кишне мелодије која не знам да ли успављује... Тако изгледа туга. Тужни човек плаче. Са марамицом или без ње, руком брише сузе. Оне су слане. Кишне и морске капи.

5.

Како се прави стварност? Од речи, од кише, од музике, од снова. Да ли се све догодило јуче? Устанем не могу да се сетим шта је било јуче, који дан...

Волим да преспавам јутро и да устанем у дан, у подне, док сви на својим радним местима врте своје шрафове и покрећу механизам који савршено функционише. Онда је стварност у пуном јеку и можемо се окренути будућности.

6.

Парк је засађен 1882. године, тако је уклесано у камену плочу посред ливаде. Дрвеће је такође засађено те године. Огромне букве и храстови у једном делу и четинари у другом потпуно га затварају, испуњавају. Поред малог језера врбе и брезе и жбунићи. Док шетам парком, шетам кроз деветнаестивек. Песници у њему болују од туберкулозе. Шопен пише своје мале комаде, ноктурна. Сви се возе у кочијама, или јашу. Ту и тамо понеки трамвај. Дрвеће савршено добро подноси историју.

7.

Насликао је руже, руже које вену, са погнутим круницама, у боји прљаворозе. Каже, желео је да насликас мрт, умирање. Ружичасту смрт. Иначе целог живота прави дрворезе. Црно-беле отиске. Црне отиске на белом папиру. Направио је мозаик таквих отисака, са сценама из свога живота. У Ирској, у интернату, затим путовање бродом, сцене из луке, из новог живота. Сада не жели никуда да путује. Само живи. И прави дрворезе о томе.